

ראוויה לאור

ב. שטוב

הכול קרה מהר מדי.
התאונה, הסירנות, היללות שבתוך הלב, והחושך שמילא את הכול.
חושך על פני תהום.
פתאום היו כל המדרשים ממכת חושך כה ברורים, כה ניתנים למישוש.
פתאום הכול היה מובן.
ואפל.
ורע.

”אחות? הנערה מחדר 8 מתעוררת. תודיעי בבקשה באגף סוציאלי.”

משהו קר הרתיע את ידי שנשלחה קדימה אינסטינקטיבית. הצילו! מישוה שומע אותי? רואה? איפה אני? איזו אפלה! שניה של בלבול והאסימון נפל לי בקול איום: כלאו אותי בחדר חשון!
”הצילו! תוציאו אותי מכאן!” קול צרוד ומקוטע זחל מגרוני הדואב. עם כל מילה התגבר הכאב המשתק. נראה שגם עינו אותי. אלוקים.

” דוקטור, היא הוזה. אני חוששת. תקראו להורים שלה.”

רגע, על מי היא מדברת?
’עליך’, לגלג לי עצמי ובשרי, ’מה חשבת, שבמרתף מסתובבים רופאים דאוגים?’
אז מה זה החושך הזה? אה, כנראה שעייני חבושות. שלחתי יד רועדת לעברם, עוצרת את צפירת ההרגעה באיבה. לא היה עליהן כלום.
פתאום הכול היה חד וברור.
אזעקה אחת ארוכה התערבבה בסירנה מייללת. מטח סקאדים הגיב לשניהם בצרחה. הכול התפוצץ. ונדם.

...

”שלום חמודה. את לא מכירה אותי. את גם לא רואה אותי,” צחקוק נבון, ”קוראים לי דקלה, אני עובדת סוציאלית כאן בבית החולים. רוצה לדבר איתי קצת, על הכול?”
לקח לי רגע לקלוט מה מתרחש כאן בכלל. שהיא. מחכה. לתשובה. ועוד חיובית. אין ספק!
בבת אחת חשתי את הדם העולה לי לראש. קמצתי אגרופים בזעם והתכוננתי להטיחם בפולשת הזו, אילו רק ידעתי איפה היא בדיוק.

’לא מספיק פלשה לחדר לא לה, יש לה עוד בקשות? מה היא מבינה בכלל ב-חושך הסמיך הזה?’ הכעס התחלף לרחמים עצמיים מלטפים. דמעות חמות עלו לעיניי. שוטפות אותי במבול מבולבל ורוגש. ’ובכלל, מי היא שתתערב לי בצרותי האישיות. מספיקה לי האפלה המאיימת להטביעני בתוכה. לא מחפשת דאגות חדשות או ידידות שלא מבינות מהן בכלל’.

זו לא הייתה הפעם האחרונה.
יש אנשים טובים רבים בעולם, מדובבים ואנשי שיח. אבל כמה שיהיו- הם לא יכולים להבין אותי. נקודה.

...

”אימא, למה יש לילדה הזו מקל? מה, היא זקנה?” קו 5 גנח והשתעל בסיבוב המזיע הצטרפו לנסיעה כנראה כמה עשרות, לפי הזמן שהמתין להם הנהג בתחנה. קול הפעמונים העיר אותי לפתע משרעפיי. ”אימא, תראי! יש לה גם משקפי שמש מצחיקים.” התכווצתי. אותי, זה משום מה לא הצחיק.
”לאה'לה, זה לא יפה!” הנזיפה נאמרה באי נעימות בולטת, ”תראי מה יש בחלון, חמודה! עצים ירוקים!” הנוף הנדיר והמרתק כנראה לא היה מספיק מעניין, כי השאלות הפכו למטר שופץ: ”למה כל הזקנים עומדים ונותנים לה לשבת? תראי, היא נתקעת כל הזמן בעמוד הצהוב!” הקול הפך פתאום יללני משהו, ”אימא, למה את לא עונה לי?” מיששתי את דרכי למתג האיתות. ירדתי בתחנה הבאה.

...

צלצול מוכר קרע אותי מחלום מרתק. מנוחת הצהרים שהתארכה פרשה למולי גלוית נוף מרהיבה בדמות רקיע קסום עטוי גוונים מרהיבים. בדמיון כמובן. ציצי הציפורים הפורשות לשנת ליל שמלאו את אוזניי לא הותירו מקום לספק. התנומה החטופה שתכננתי ’לתפוס’ לעצמי התארכה והתמתחה... עד הלום.
זכר ה'כבוד' הרב שנחלתי באוטובוס עוד עמד במוחי, טרי וחד כתעה. ניסיתי לסלקו בכוח. ללא הצלחה יתירה.
מנגינה מוכרת התנגנה באופק. הטלפון! איך אדע איפה הוא? הבית ריק. אימא בהשתלמויות אחר הצהריים, שושי וטובי לומדות אצל חברות, ואבא בכולל.

החישוב המהיר העלה שהמשחק המעצבן שלי עומד להתחיל. קדימה, 'חם- קר'. הימרתי על המטבח. השמיעה המחודדת שלי משכה אותי אחריה, והצלצול כבר היה קרוב מתמיד. ביפ. עצור. הטלפון נדם בעזות מצח למורת רוחי חדורת המטרה.

סבתי לאחורי בעצבים ניכרים. הפסיעה הנכאה הראשונה טרם יצאה לפועל, ו... צלצול מוכר. קפצתי את שפתיי והחלטתי לסגור חשבון עם

”שלחתי יד רועדת לעברם,
עוצרת את צפירת ההרגעה
באיבה. לא היה עליהן
כלום. פתאום הכול היה חד
וברור. אזעקה אחת ארוכה
התערבבה בסירנה מייללת. מטח
סקאדים הגיב לשניהם בצרחה.
הכול התפוצץ. ונדם”

’לא מספיק פלשה לחדר לא לה, יש
לה עוד בקשות? מה היא מבינה בכלל
ב-חושך הסמיך הזה?’ הכעס התחלף
לרחמים עצמיים מלטפים. דמעות
חמות עלו לעיניי. שוטפות אותי במבול
מבולבל ורוגש. ’ובכלל, מי היא שתתערב
לי בצרותי האישיות. מספיקה לי האפלה
המאיימת להטביעני בתוכה”

החומד לצון על חשבוני. ’מישהו החליט לשחק איתי תופסת.’ זקפתי את אוזני, וגיחתי על עצמי לשמע החלטותיי תלושות המציאות. אך רוח המטרה אפפה אותי שוב בנחישות. ’הפעם אני אנצח.’ 3 שניות של מרדף מוכרע מראש (לדעתי...) ומצאתי את עצמי שטוחה ומעורפלת על משטח קר ואטום לב. על הרצפה. והטלפון באנשהו. מצב צבירה נעים במיוחד, הלא כן? איתותים זהירים מכיוון חסרת המזל הפכו עד מהרה לדקירות כאב מכווצות.

לא יודעת כמה זמן שכבתי שם, משננת רשימות תארים חסרות קץ באנגלית ומכוונת לכפרת עוונות מכל הלב, עד שמצאה אותי אימא מתפתלת מכאבים.
אורח לבן צח ומגרד שב עמי הביתה.
עם חושך בחוץ וחושך בפנים, בלילה ארוך ואין סופי, שכבתי במיטה מגובסת לעייפה והגיתי כפילוסופית עתיקה ומקומטת בטלפון החצוף וחסר הרסן. שפיץ אפור קטן עקצץ במוחי ללא הרף, עקשן ומטריד. הסכמתי איתו לבסוף. כל המרדף, הכאבים והגבס לא היו אלא באשמתם של זוג אחד: שתי עיניים אטומות.
הלילה היה שחור מתמיד.

ואל מצאתי ולו כוכב אחד ששלח נצנוץ של תקווה ואור.

...

”שירה, אני יוצאת להופעה. אם בכל זאת תרצי להצטרף, יעלי פרידמן מ”אורות” תשמח ללוות אותך.” שמעתי את אימא נועלת את נעלי העקב וקולה התרחק, כנראה נחפזה אל הדלת, ”הטלפון מונח ממש לידך. להתראות חמו-” המילה האחרונה נאמרה כנראה כבר בדרך לאולם. נשארתי לבד. כמו תמיד.

רק אני, והשם. והמחשבות הכואבות.
”הן בטח בטוחות שעכשיו ממש אני נמלכת בדעתי, קופצת מהמיטה, ורצה לתוך האולם הגדוש. גדוש במבטי חמלה. בדקירות מבטים ולחישות מהוסות. באנשים רחמנים וגומלי חסדים. אילו ידעו מה החסד הכי גדול בשבילי.
אילו ידעו אימא וכולם כמה משתוקקת אני לשמוע את ההופעה. כמה ספרתי את הימים עד לנר שני של חנוכה. אבל גם התאונה הייתה בינתיים.

שמועות נלהבות ציטטו מפי יודעי דבר, שאת המרצה המוכשרת שלהופעותיה שם בכל העולם אסור להפסיד. מי כמוני אוהבת לשמוע הרצאות, וכשהן משולבות בשירה-

שירה (זאת אני) בשורה הראשונה...

דמיינתי את נרות החנוכה הקסומים מרצדים להם וודאי בחנוכיית הכסף הבוהקת, לוחשים סוד.
שמעתי אותם באוזני רוחי לוחשים לי, לואטים בפנים מאירות: ’לכי, לכי לאן שליבך חפץ. לא תפסיד. אף אחד לא רשאי ליטול ממך גם את ההנאה הזו...’
הטלפון באמת היה ממש ליד.

...

האולם קיבל אותי מלא ברחש לחש. ומבטים. ואנשים. ’נחיתית’, סנט בי הקול הזה, העוקצני. ’חוץ מזה, מי שמסתכל, שיערב לו. לא הלבשת את בגדי ההסוואה, נכון? אז מה יש?’ נו נו. הנהנתי לו בעל כרחי. שיהיה.

”שירה? ידענו שתבואי. חיכינו לך!” היה משהו מלטף ותומך במילים, ונתתי להן לאחוז בי ולחבק באהבה.

ואז, בלי לדעת איך ומה, פתאום הפנטו אותי צלילים קסומים מהבמה. חשתי שאני נשאבת לתוך עולם קסום. שיש בו הכול. ואין בו חושך. משום סוג. רק קסם אחד מתמשך-----

ראויה-----

לכתר שלי

ואין לי

שניה

ראויה-----

לגדול

בארמון

למשש

הזכייה

תפקיד

מידך

רק לי

נתתיו

ושלימה האמת

גם כשלי

קצת מכאבי.

מבעד

לאופל

מסך

הסתרה,

לא רואה הכול

אבל ראויה-----

הצלילים נדמו. אקורד סיום הדהד ברמה, ומבול מחיאות כפיים שטף את האולם.

פתחתי את העיניים לאט. לא יכול להיות שזה נגמר. אבל אצלי, זה רק התחיל. הצלילים בערו בליכי. ניגנו בשפתיי. קילפו ממני הכול. היה בהן משהו אחר--
אני יודעת מה. זו המרצה.
ההבנה הציפה אותי. המילים הקסומות קיבלו באחת משמעות אחרת. ענקית.

נגעתי בכתף שלצדי. אימא. ”נכון היא עיוורת?”
הכתף התרוממה באחת. ”שירה?? איך את יודעת? תכננתי לגלות לך אחר כך. מה, חזרת לראות?!”
היה שקט באוויר שמעתי אותו. ומנגינה בלב.
אני יודעת. ולא, לא חזרתי לראות בינתיים. התחלתי לראות. אחרת.

